

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi W. J. o stwierdzenie niezgodności

z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 lutego 2014 r., sygn. akt IV Ca (...), wydanego w sprawie z wniosku W. J.

przy uczestnictwie E. J., A. J., K. K., M. W., J. P., B. P., R. W., R. K. , Miasta W. i S. Spółki z o.o. w W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 maja 2017 r.,

1) odrzuca skargę;

2) zasądza na rzecz S. Spółki z o.o. w W. od W. J. kwotę 1800,- (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w W. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 października 2012 r. stwierdzające zasiedzenie przez wnioskodawcę i uczestników postępowania działki nr 36 o pow. 174 m² położonej przy ul. S. w ten sposób, że wniosek oddalił.

W skardze wnioskodawca wniósł na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego postanowienia z prawem zarzucając naruszenie prawa materialnego wskutek błędnej wykładni art. 172 § 1 k.c. oraz naruszenie przepisów postępowania tj. art. 328 § 2 w zw. z 391 i 13 § 2 k.p.c. i art. 386 § 1 w zw. z 391 i 13 § 2 k.p.c. Wskazał nadto, że od postanowienia Sądu Okręgowego została wniesiona skarga kasacyjna, która nie została przyjęta do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest w postępowaniu nieprocesowym art. 519² § 1 i 2 k.p.c., a nie wskazany przez skarżącego art. 424¹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 424^{1a} w zw. z 13 § 2 k.p.c. od wyroków sądu drugiej instancji, od których wniesiono skargę kasacyjną oraz od orzeczeń Sądu Najwyższego skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że wniesienie skargi kasacyjnej od zaskarżalnego nią orzeczenia wyłącza dopuszczalność skargi o stwierdzenie jego niezgodności z prawem. Dla dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia bez znaczenia jest, czy skutecznie wniesiona skarga kasacyjna zostanie przyjęta do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z 15 czerwca 2007 r., I CNP 27/07, nie publ., z 28 maja 2008 r., II CNP 38/08, nie publ., z dnia 19 lutego 2014 r., IV CNP 52/13, nie publ.). Powołane przez skarżącego postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2015 r., II BU 1/15 (nie publ.) dotyczy innej sytuacji procesowej, w której od prawomocnego wyroku nie została wniesiona skarga kasacyjna, lecz skarga o wznowienie postępowania i od orzeczenia wydanego w tym postępowaniu została wniesiona skarga kasacyjna. Sąd Najwyższy również w takim przypadku stwierdził niedopuszczalność skargi

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wobec treści art. 424^{1a} k.p.c.

Niezależnie od powyższego skarga została wniesiona w dniu 15 marca 2016 r. z przekroczeniem dwuletniego terminu określonego w art. 424⁶ § 1 k.p.c. wobec uprawomocnienia się postanowienia Sądu Okręgowego z dniem jego wydania tj. 3 lutego 2014 r.

Uchybienia te uchylają konieczność badania spełnienia wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 w zw. z 13 § 2 k.p.c. Wobec treści skargi wskazać jednak trzeba, że wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, nie publ.). Wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. nie spełnia wskazanie podstaw skargi, bo obowiązek przytoczenia podstaw skargi oraz podania przepisów, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny, dotyczy odrębnych elementów konstrukcyjnych skargi i wskazanie tylko jednego z nich nie jest wystarczające, nawet jeżeli w ocenie skarżącego, w obu przypadkach byłyby to te same normy prawne. Wskazanie zatem, że podstawę skargi stanowią zarzuty prawa procesowego oraz materialnego, które spowodowały niezgodność zaskarżonego orzeczenia z prawem albo, że skarga jest oczywiście uzasadniona gdyż doszło do rażącego naruszenia wymienionych przepisów, nie stanowi spełnienia obowiązku podania przepisów, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 4 w zw. z 13 § 2 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Niezbędne jest dokonanie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem czasu jej wystąpienia, zakresu, rozmiaru oraz wykazaniem istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem. Wymogu tego nie spełnia wskazanie przez skarżącego, że szkoda polega na obciążeniu go opłatą za bezumowne korzystanie z działki a powstanie, gdy miasto stołeczne Warszawa uzyska ją w drodze egzekucji.

Wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z naruszeniem art. 424^{1a} i art. 424⁶ § 1 k.p.c. oraz brak spełnienia w skardze wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania skargowego orzeczono zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. oraz § 5 pkt 1, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).

aj

l.n